

NARĘCZNY (7) *ai*

naręczny (5), **naręczni** (2); naręczny *RejZwierc, KochMRot, CzahTr* (3); naręczni *RejRozpr, RejWiz*.

a jasne (w tym 1 r. błędne znakowanie).

sg m N naręczny (1). ◇ G naręczn(e)go (1). ◇ A naręczni(e)go (2). ◇ I naręcznym (2). ◇ f D naręczn(e)j (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

1. [Będący w zasięgu ręki, łatwo dostępny: Náręczny/ Promptus, paratus, quod ad manum est. *Volck Mmm2v.*]

2. Koń idący z prawej strony dyszla w pierwszej parze koni w zaprzęgu; *paraveredus, parhippus, parippus Cn (7)* : Iuż wyprzągay náręczniego By napilniey trzebá tego Bo owo gniády leniwy A fiwy bárzo ładniwy *RejRozpr Hv; RejWiz 13v; KochMRot Cv*; Naręczny fię też skurczył iż sierz. [!] ná nim wltáá/ Iáko tá márna śiecżká w Corczynie náltáá. *CzahTr L2v, L2v.*

Wyrażenie: »jako naręczna szkapa« (1): áliści chłopu chrapí w gárdle iáko naręczney szkápie kiedy fie ku górze záciągnie *RejZwierc 61v.*

Szereg: »siodłowy z naręcznym« (1): IEfzcze te konie [woźniki, tj. zaprzęgowe] máią nieládá odmiány/ Siodłowy ma z naręcznym drdęę pod kolány. *CzahTr L3.*